

Venezuela inför valen: USA står inte passivt

En lite längre artikel, men viktig bakgrund till läget i Latinamerika och presidentvalet i Venezuela.

Venezuela inför valen: USA står inte passivt

Roger D.Harris är tidigare ordförande för den anti-imperialistiska människorättsorganisationen 'Task Force on the Americas'. Han är valobservatör vid presidentvalet i Venezuela med en delegation från Venezuela Analysis och Interpid News Fund

'Jag inser inte varför vi skulle stå och se på när ett land blir kommunistiskt på grund av dess folks oansvarighet. Frågan är alltför viktig för att väljarna ska få bestämma det själva.'

USA:s nationelle säkerhetsrådgivare Henry Kissinger 1970

Venezuelas president leder prognoserna inför valen 20 maj. Om man utifrån tidigare uttalanden och vad Imperiet brukar göra, så kan vi räkna med att alla ansträngningar kommer att göras för att avlägsna en uttalad socialist från vad USA betraktar som sin 'bakgård'.

Med några dagar kvar till valet tweetade Bolivias president Evo Morales: 'Innan valen kommer de (USA och dess allierade) genomföra våldsamma aktioner med understöd av media. Efter valet kommer de att försöka med en militär invasion från grannländerna'. Alla tecken från Trump i Vita Huset och Pentagon antyder att Evo Morales är rätt ute.

USA:s avsmak mot Venezuelas regering började med valet av Hugo Chavez 1998, vilket följdes av en kort och misslyckad USA-stödd kupp 2002. Chavez gjorde det storsinta, men politiskt oförsiktiga, att benåda kuppmakarna. Dessa försöker fortfarande att med utomparlamentariska metoder uppnå vad de misslyckats nå på demokratisk väg. Efter att Chavez dog 2013 valde venezolanerna Maduro att fortsätta det som blivit känt som den Bolivarianska Revolutionen.

2015 deklarerade dåvarande president Obama 'nationellt nödläge' och att Venezuela utgjorde ett hot mot USA:s säkerhet. Då ska man komma ihåg att USA har militärbaser väster om Venezuela i Colombia, och i öster på de holländska kolonialbesittningarna. USA:s 4:e flotta patrullerar Venezuelas karibiska kust. Men på något märkligt sätt, enligt imperialistisk logik, så är det Venezuela som utgör ett 'extraordinärt hot' mot USA.

För varje år utökade och fördjupade Obama sanktionerna mot Venezuela under National Emergencies Act. Obama tog heller inga risker ifall hans efterträdare skulle bli för eftergiven, så han förnyade sanktionerna in i det sista, även om de inte skulle löpt ut förrän två månader in i Trumps mandatperiod. Rädslan var att den tilltänkte utrikesministern Rex Tillerson skulle kunna få för sig att normalisera relationerna och förhandla fram ett oljeavtal mellan Venezuela och Tillersons tidigare arbetsgivare Exxon. Men det visade sig att demokraterna inte hade behövt vara oroliga för att Trump skulle ge efter och inte fortsätta att arbeta för 'regimförändring' i Venezuela.

I augusti reste Trump öppet frågan om 'det militära alternativet' för att störta Venezuelas demokratiskt valda regering. Istället gav David Smilde från Washington Office on Latin America, WOLA, rådet att 'fördjupa' sanktionerna för att 'rädda' Venezuela. Den liberala NGO:n WOLA argumenterade mot en direkt militär invasion eftersom Venezuelas militär skulle göra motstånd. Argumentet var inte att en sådan invasion är det grövsta brottet mot internationell lag.

Under tiden har sanktionerna drabbat venezolanerna hårt och till och med orsakat dödsfall. Sanktioner är utformade, i Henry Kissingers blodisande ord, för att 'få ekonomin att yla' så att folket ska överge sin demokratiskt valda regering till förmån för en som USA vill ha.

I januari efterlyste Trump 'regimförändring' av vänsterregeringarna i Latinamerika och han skröt i sitt 'State of the Union'-tal

med att ?min regering har infört hårda sanktioner mot de kommunistiska och socialistiska diktaturerna Kuba och Venezuela?. Efter dessa ord så fick Trump dånande applåder av såväl Demokrater som Republikaner.

?Diktaturer?, som termen används av USA:s regering och stora medier, ska förstås som länder som försöker att styra sig efter sina folks behov och inte i första hand följa direktiven från USA.

Förutom att samla Venezuelas underdåniga inhemska opposition, som stöder sanktioner mot sitt eget folk, så har USA gått på offensiven och utnyttjar den regionala Lima-gruppen för att destabilisera Venezuela. Gruppen bildades med det syftet i augusti 2017.

Åttonde Amerikanska Toppmötet hölls i Lima i april under den upphöjda parollen ?demokratiskt styre mot korruption?. Oturligt för imperialisterna kunde inte presidenten i värdlandet hälsa de andra USA-klonerna. Några dagar tidigare hade han tvingats avgå på grund av korruption. Venezuelas president Maduro fick inte delta.

Tillsammans med Peru och USA:s trogne lille partner Kanada, så är de andra medlemmarna i gruppen:

Mexiko, en förstarangs deltagare i det USA-sponsrade kriget mot droger, ett land plågat av drogrelaterat våld och karteller. Ledande inför presidentvalen i juli är vänsterlutande kandidaten Andres Manuel Lopez Obrador (AMLO), som allmänt tros ha vunnit de två senaste valen om inte resultaten hade stulits från honom.

Panamas regering är en direkt arvtagare till den som installerades på ett nordamerikanskt krigsfartyg när USA invaderade Panama 1989. Kom ihåg den utlösande faktorn för USA:s bomber och 26 000 marinsoldater mot landets försvarsstyrkor på 3 000 man: en civilklädd värnpliktig sårades dödligt vid en militär kontrollpost och en annan värnpliktig med fru blev överfallna. Vilken lika allvarlig utmaning mot USA:s globala hegemoni kan utlösa en liknande militär reaktion? Panama införde sanktioner mot Venezuela i april, efter ett gräl där Panama anklagar Venezuela för pengatvätt. Panama är ett regionalt centrum för pengatvätt från den illegala droghandeln.

Argentinas president Mauricio Macri valdes 2015. Han sålde omedelbart landet till ?gamfonderna? och Internationella Valutafonden, samtidigt som hårda besparingskrav påtvingades löntagarna. Ekonomin har rasat, och framgångarna från de tidigare vänsterregeringarna under Nestor Kirchner och Cristina Fernandez har uttraderats. Militär och diplomatisk följsamhet mot USA har blivit allmänrådande. Macri har förhandlat och tillåter två nordamerikanska militärbaser i landet, den första i förhandlingar med Obama och nu med Trump.

Brasilien avsatte den vänsterinriktade, demokratiskt valda president Dilma Rousseff i en parlamentarisk kupp 2016. Hennes efterträdare, Michel Temer, är inte vald. Han har infört besparingar och samarbetar med USA i gemensamma militärövningar vid Brasiliens gräns mot Venezuela. Temers popularitet handlar om ensiffriga tal och han kan inte ställa upp i val på grund av att han dömts för korruption. Den förre vänsterpresidenten Lula da Silva leder i opinionen inför presidentvalen i höst, men fängslades i april av den nuvarande regeringen.

Chile var offret i en USA-stödd militärkupp som störtade den valda vänsterregeringen med Salvador Allende 1973. Ett skräckvälde följde med Pinochet som lät mörda tusentals. En ekonomisk och diplomatisk destabilisering, koordinerad från Washington, lade grunden för kuppen. Denna modell för regimförändring är det som imperialisterna planerar för Venezuela. Bara det att Venezuelas högeropposition varit än mer våldsamt, då man redan satt en kvinnoklinik, med barn och mödrar, i brand. De har också hållt bensin på misstänkta chavister och bränt dem levande.

Colombia är USA:s närmaste allierade i regionen. Landet är mottagare av det mesta av USA:s militära stöd och är källan till den största mängden illegalt knark som strömmar in i USA. Colombias regering prålar med fredsavtalet med FARC, men är världsledande i antalet internflyktingar och politiska mord på fackföreningsledare, människorättsförfokämpar och journalister. I samarbete med USA har Colombia på ett provokativt sätt samlat trupper vid sin långa gräns till Venezuela.

Costa Rica är ett nyliberalt land som varit en trogen och tyst partner till USA-imperialismen ända sedan det tjänstgjorde som bas för

Contras krig mot Sandinist regeringen i Nicaragua.

Guatemala är en stor källa till papperslösa immigranter som flyr från våld till den relativa säkerheten i USA. Kvinnomord är lika utbrett som straffrihet. Allt detta är ett arv från det USA-stödda smutsiga folkmordskriget från 1960-talet fram till slutet på 1980-talet, som krävde ca 200 000 liv bland ursprungsbefolkningen, ättlingar till Mayas.

Honduras vänstersinnade president Zelaya avsattes i en USA-stödd kupp 2009. I efterdyningarna av högerförtryck och inhemskt våld fick Honduras den föga eftersträfvansvärda titeln som mordets huvudstad. Den nuvarande högerpresidenten återvaldes i november i ett så öppet fuskval att inte ens OAS ville godkänna det.

Paraguay är landet med den första parlamentariska högerkuppen i regionen när vänstersinnade presidenten Fernando Lugo avsattes 2012.

Så ser de högerregeringar ut som sammanslutit sig mot Venezuela i dagens Latinamerika. Kanske är den farligaste aspekten av denna högervåg Brasiliens och Argentinas villighet att tillåta US-amerikanska militära installationer i sina gränsområden, liksom att genomföra USA-ledda militärövningar tillsammans med trupper från Panama, Colombia och andra.

Kuba, Bolivia och Nicaragua är Venezuelas få kvarvarande regionala allierade. Samtliga dessa har utsatts för USA:s försök att störta deras regeringar. Senast var det Nicaraguas regering som vidtog försiktiga åtgärder för att förstärka det sociala skyddsnätet och möttes med en våg av våld som till och med sådana som är mot regeringen Ortega betecknade som "made in the USA".

I början på april genomförde USA:s Sydkommando en serie militära övningar, kallade "Fused Response" (ung. "säkrat svar"), bara några kilometer utanför Venezuelas kust där man simulerade en invasion.

Senare samma månad tillfrågades Juan Cruz, speciell assistent till Trump och Senior Chef för Västra Halvklotet, om USA stöder en militärkupp i Venezuela. Fylld av imperialistisk arrogans, svarade han jakande: "Om man ser på Venezuelas historia har det aldrig funnits en nyskapande rörelse som inte inkluderat militären. Så det vore naivt av oss att tro att en lösning i Venezuela inte på något sätt skulle innefatta ett godkännande, minst, ett starkt godkännande från militären, en viskning, en knuff i rätt riktning, lite smicker eller något mycket kraftfullare än det."

På andra sidan Atlanten så krävde EU-parlamentet 3 maj att Venezuela skulle ställa in valen. Fyra dagar senare uppmanade USA:s vice-president Pence OAS att utesluta Venezuela. För att göra saken än värre, deklarerade USA en ny runda sanktioner. Och dagen efter anslöt sig USA:s representant i FN Nick Haley till kören som krävde att Maduro skulle ställa in valen och avgå.

Men långt grövre och skrämmande är planen att störta Venezuelas "diktatur" ? "Masterstroke", från 23 februari 2018. Planen läckte till webbsidan Voltairenet.org och plockades upp av Stella Calloni i det respekterade och pålitliga Resumen Latinoamericano. Även om "Masterstrike" inte bekräftats så är innehållet, som det rapporteras av Calloni, helt i överensstämmelse med USA:s politik och uttalanden.

"Dokumentet är undertecknat av chefen för USA:s Sydkommando och syftar till att göra Maduroregeringen ohållbar genom att tvinga honom att ge upp, förhandla eller fly. Denna plan syftar i korthet till att göra slut på den s.k. diktaturen i Venezuela och ska framkalla ökad intern instabilitet till kritiska nivåer, intensifiera kapitalflykten och försämra landets valuta genom att tillämpa nya åtgärder som driver på inflationen. ?

Med andra ord ska Venezuelas regering få skulden för det som påtvingas det av dess fiender.

Masterstroke ska "fortsätta att arbeta hårdare inom de (venezolanska) väpnade styrkorna för att de ska genomföra en statskupp innan 2018 års utgång, om inte denna kris orsakar diktaturens kollaps eller om diktatorn (Maduro) inte beslutar att kliva åt sidan.?"

Om man inte lyckas få till en kupp i landet planerar Masterstroke en internationell militär invasion: "Enade med Brasilien,

Argentina, Colombia och Panama som bidrar med en rejäl truppinsats och utnyttja deras geografiska närhet.?

Med påvens uppmaningar och under överinseende av Dominikanska Republikens regering kom Maduroregeringen och delar av oppositionen överens om att sitta ner och förhandla i januari, med hoppet att få slut på våldet och de allt sämre levnadsvillkoren i Venezuela.

I början på februari hade de kommit fram till ett preliminärt avtal att hålla val. Till en början hade Maduroregeringen varit emot att tillåta FN-observatörer då det skulle utgöra en kränkning av den nationella självständigheten. Men man accepterade detta som en eftergift till oppositionen. Denna skulle å sin sida skulle arbeta för att få sanktionerna från USA, Kanada och EU att upphöra, sanktioner som allvarligt lamslår vanliga venezolaners dagliga liv. Två år av skicklig diplomati från Maduroregeringen verkade att bära frukt.

Avtalet var framförhandlat och på ett möte skulle regering och opposition skriva under. Regeringen infann sig, men inte oppositionen. Denna hade fått ett samtal från sina överordnade i USA och blivit beordrade att dra sig ur.

I ett scenario där vad än Venezuelas regering gör så blir den fördömd, så krävde USA först att Venezuela ska hålla presidentval. Val utlystes, men då krävde USA att datumet skulle flyttas. Datumet flyttades till april, och sedan efter påtryckningar från oppositionen till maj. Men oavsett vilket respekterar USA inte några val. Om folket röstar på fel kandidater anser USA att det handlar om valfusk.

I enlighet med detta så bojkottar oppositionens paraplyorganisation MUD valet 20 maj. MUD finansieras till viss del av USA. Man pressar den viktigaste oppositionskandidaten Henri Falcon att dra tillbaka sin kandidatur. MUD (liksom USA) har redan förklarat att det blir valfusk och uppmanar folk att inte rösta.

CNBC reflekterar bilden som Washington anger, och förväntar sig att USA ska sabotera den venezolanska oljeindustrin omedelbart efter valet. CNBC beskriver det som en ?käftsmäll mot Maduros socialistiska administration, som nästan helt är beroende av oljeexport för att bromsa en djupnande ekonomisk kris.?

Som alltid optimistisk och militant, lanserade Maduro kryptovalutan Petro och omvärderade landets traditionella valuta i mars. Petron är kopplad till, och garanteras av, Venezuelas stora resurser: de största oljereserverna i världen och stora reserver av guld och andra värdefulla metaller. USA anklagade omedelbart Venezuela för att lömskt försöka kringgå sanktionerna. Vilket just är syftet med Petron och andra ekonomiska reformer.

Latinamerika har av USA betraktats som dess bakgård och egendom ända sedan Monroedeklarationen 1823. Det bekräftades av Kennedys ?Framstegsallians? 1961 och försvaras av Trumps öppna militära hot.

Den så kallade ?rosa vågen? av vänsterinriktade regeringar, med Venezuela i spetsen, i början på århundradet tjänade som en motkraft mot USA:s hegemoni. Vi kan konstatera att vågen ebbat ut, men den kan vakna igen.

Innan Chavez led hela Latinamerika, med undantag av Kuba, under nyliberala regimer. Om Maduro störtas är ett stort hinder för att återupprätta det nyliberala våldet på västra halvklotet borta.

Framtiden för Venezuelas Bolivarianska Revolution är av avgörande vikt när det gäller motkrafter till USA:s strävan efter hegemoni. Det förklarar varför Venezuela är huvudmålet för Imperiet på västra halvklotet. Om Venezuelas regering faller kommer alla progressiva rörelser i Latinamerika att drabbas hårt: AMLO:s kampanj i Mexiko, motståndet i länder som Honduras och Argentina, kanske dödsstöten till fredsavtalet i Colombia, ett vänsteralternativ till Moreno i Ecuador, Sandinisternas sociala program i Nicaragua, kampen för Lulas presidentkandidatur i Brasilien och också Evo Morales och ursprungsbefolkningarnas rörelser i Bolivia.

Resumen Latinoamericano 180516

<https://outlook.live.com/owa/?path=/mail/inbox/rp>